

Dette værk er downloadet fra Slægtsforskernes Bibliotek

Slægtsforskernes Bibliotek drives af foreningen Danske Slægtsforskere. Det er et privat special-bibliotek med værker, der er en del af vores fælles kulturarv omfattende slægts-, lokal- og personalhistorie.

Støt Slægtsforskernes Bibliotek – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug. Videre publicering og distribution uden for husstanden er ulovlig.

Links

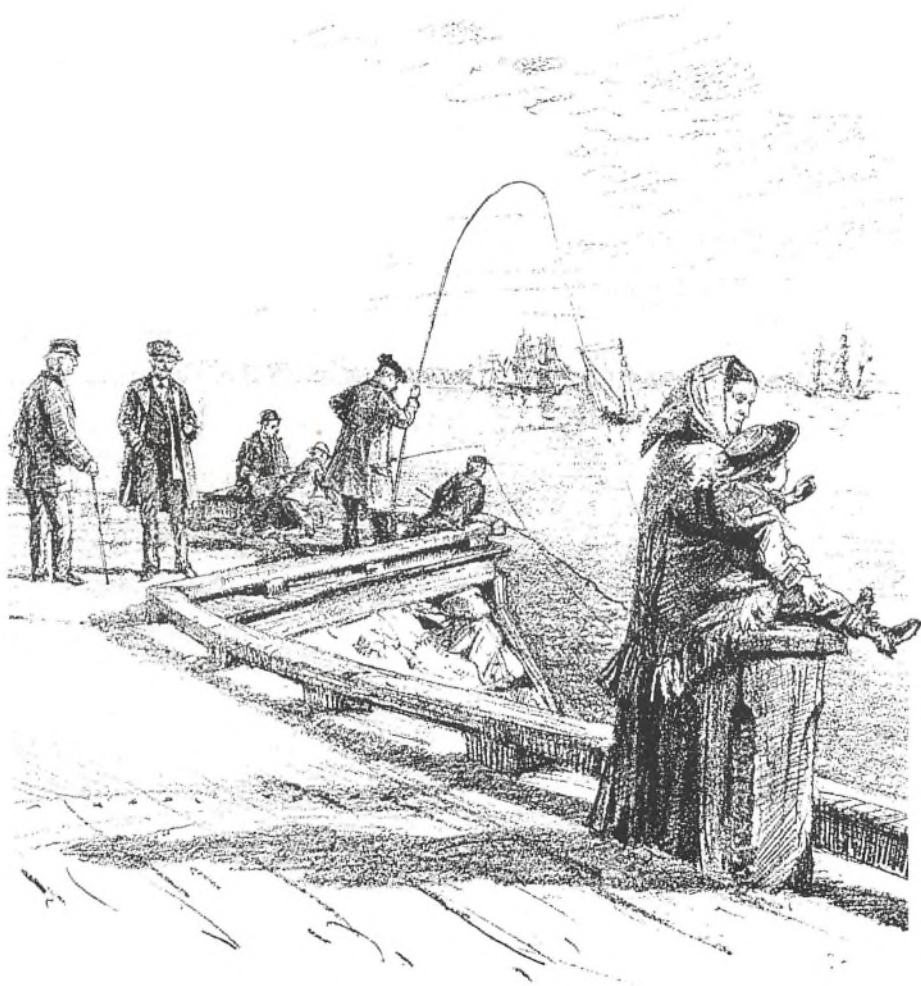
Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

FORENING & MUSEUM

Medlemsblad for Helsingør Museumsforening Nr. 1 1996

Forsidebilledet er udført af den nok så bekendte kunstner Peter Tom-Petersen til ugebladet Ude og Hjemme i 1884, hvor en artikel fortæller lidt om livet ved Helsingørs Havnebro, den vi i dag kalder Søndre Mole. Og billedet kunne i dag være nok så politisk, thi debatten gælder jo stadig Statshavnens fremtid. Dengang fik ugebladets læsere følgende indtryk af den havn, der i de gode gamle dage havde været centrum for Øresundstoldens Helsingør:

Det er Havnen, der endnu stadig er Byens Hjærte. Hvad Vinden er, om der er mange Sejlere i Sundet, de Skibe, der i Dagens Lob har lagt bi og haft Baad i Land, et eller andet særligt Fartøjs Sejlads ud eller ind forbi Kronborg, Dampskibenes Ankomst- og Afgangstider, det omtrentlige Antal Passagerer, de den Dag har sat i Land eller taget med, er Kundskaber, der saa at sige aandes ind med Luften i Helsingør. Ingen spoger om sligt, alle véd det. Damerne siger ikke en Brig for en Skonnert og kjender en Kuf fra en Færgjolle, de véd, hvad en Lodsbaad er for noget, og Kadrejerne er dem bekjendte af Ansigt. Medens de i langsom Trinen vandrer paa Havnebroen og suger soluftens Friskhed ind og ler og i forbigaaende spore Brændevinen og Skraatobakken fra de Skikkelser, der altid opholde sig ved Havnen og aldrig synes at have noget at bestille dér. De pege med Parasollen ud paa en Kulbrig fra Newcastle og siger "ballastet" med samme Lethed som en Dame fra Hovedstaden siger "Grantræ" om en stor Fyr i Dyrehaven. De er nydelige, disse helsingørske Damer, og hemmelig pønsede paa allehaande mærkelige Ting. Men der foregaar ikke noget dernede ved Havnen. Livet er for smaat, Havnebroen er for smal, og de store Skove i Nærheden gemmer paa deres egne Hemmeligheder. Damerne fra Helsingør vover sig kun undtagelsesvis derud; det er Landliggerne ved Kysten, som befolke dem.

For nogle Aar siden blev det moderne at fiske om Eftermiddagen fra Havnens Brohoved; saa gik Tiden med det. Ud paa Søen i Baad gaar aldrig noget Menneske fra Helsingør; ikke engang Drengene kommer

REDAKTION

Kenno Pedersen
(ansvarshavende)

Lone Hvass

Lars Bjørn Madsen

Tryk: A-print, Espergærde

Forening & Museum
er et medlemsblad for
Helsingør Museumsforening
og udkommer med 4 numre om
året. Stof til bladet indsendes til
Helsingør Museumsforening,
Hestemøllestræde 1,
3000 Helsingør.

INDHOLD

Bjørn Westerbeeck Dahl

Det ældste kort over
Helsingør fra 1658

Lone Hvass

Damernes Magasin - og
lidt til i Helsingør 1606

Kenno Pedersen

Carlo Kartoffelmos og
Karaffelmorderen

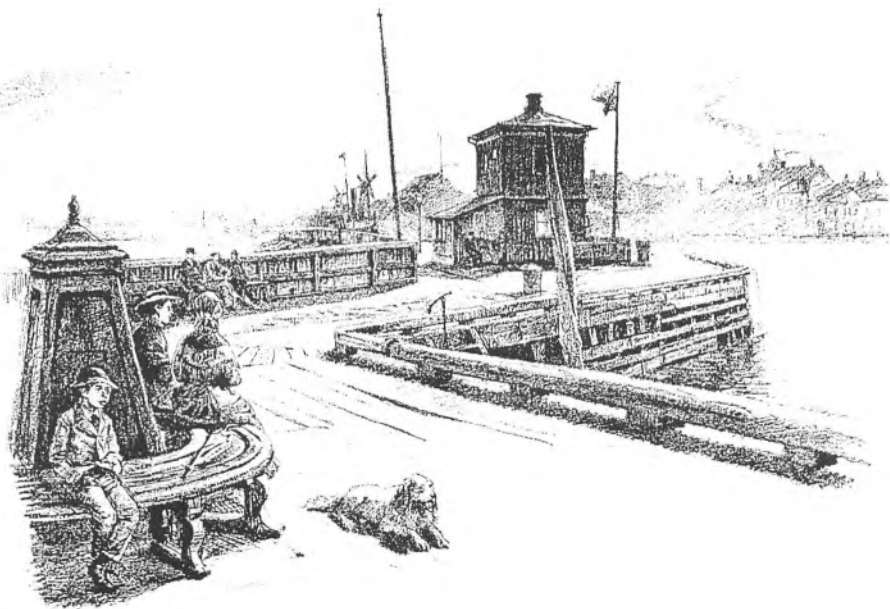
længere end i Havnen. Man maa bo Syd for Byen, ud til Sundet, for at holde Lystbaad; Kattegat er ikke saa umiddelbart indbydende. Det er for øvrigt ved at gaa for sig et stærkt Opsving i Livet ved Havnen. Et stort nyt Jernskibsværft arbejder dér paa andet Aar, og en fortrinlig Dok er lige bleven tilendebragt. Havnen er betydelig udvidet, og man holder for Tiden paa med at forstørre den end yderligere ved at flytte den gamle Dampskibsbro et godt Stykke mod Syd.

Helsingoranerne så dengang frem til en ny tid for Helsingør Havn med et blomstrende skibsværft på den ene side og station og jernbanefærge på den anden. Håbet blev til virkelighed. Jernbanefærgen kom 10 år efter værftet, og så fik man endog mulighed for at holde

lystbåd nord for Kronborg, da Kong Peder kom til.

Idag er værftet en saga blot. Stadig holdes der liv i den store maskinhal, hvor en umiskendelig duft af metal under bearbejdning giver den gamle værftsarbejder et sikkert holdepunkt. Men han må springe for livet, thi bilene har fået adgang til den før så beskyttede verden. Arkitekterne står på spring for at give værftsepoken det sidste dødsstød med deres kreative evner. Fra den arkitekttegnede kulturcafé vil man snart kunne se ud på værftsarbejderen, der nu er blevet en bronze-statue udført af en lovende helsingørkunstner. Man tager en slurk af cappuchino'en og venter på næste etape af havneplanerne. Historien begynder forfra.

LBM

Det ældste kort over Helsingør fra 1658

af Bjørn Westerbeek Dahl

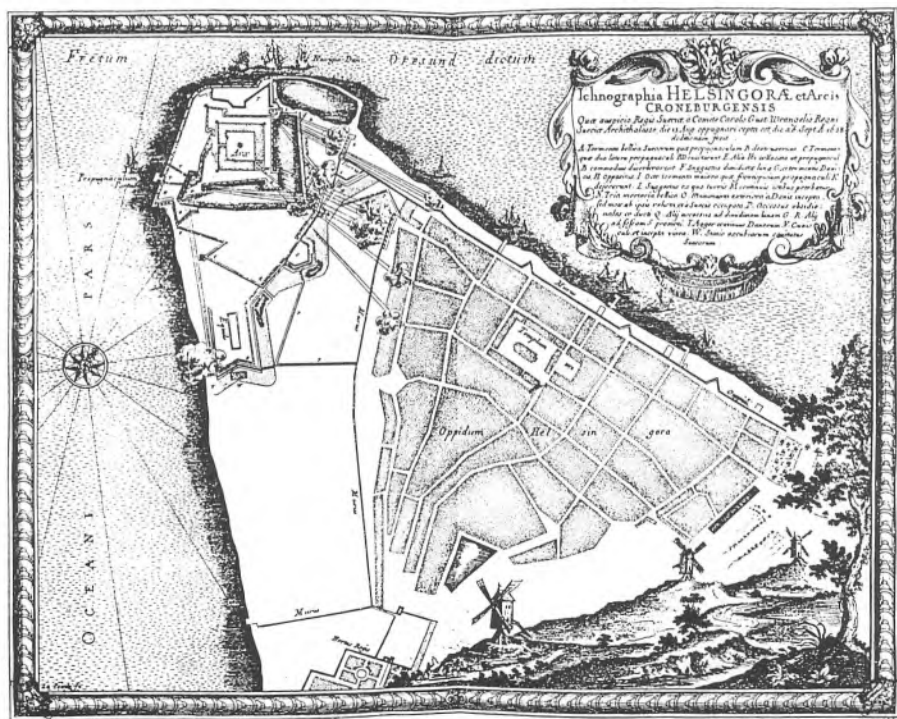
I Samuel von Pufendorfs store værk om Karl 10. Gustavs krighistorie fra 1696 findes et kort over den svenske belejring af Kronborg fra midten af august til den 6 september 1658, da det lykkedes den svenske rigsadmiral Karl Gustav Wrangel at bemægtige sig fæstningen (gengivet herunder).

Kortet er således et interessant bidrag til Kronborgs ulykkelige belejringshistorie, men det, der her skal trækkes frem i lyset, er det kort over selve Hel-

singør, som planchen også gengiver. Det har sin helt specielle historie og fortjener en nærmere omtale, ikke mindst, da vi via et brev i Riksarkivet i Stockholm kan afsløre dets ophavsmand.

Selvom proportionerne er noget usik-

La Pointes stik af Helsingør med Kronborgs Belejring 1658. Udgivet som planche 84 i Samuel von Pufendorf: De rebus a Carolo Gustavo, Niimberg 1696.

re, er kortet et hæderligt forsøg på at skildre Helsingør i kortform. Særligt bemærkelsesværdig er bebyggelsen i byens østlige del, de nu forsvundne gader og stræder mellem den nuværende Havnegade og Kronborg Slot og bymuren omkring byens østlige og sydlige dele.

Planchen er signeret af den franske kobberstikker Francois La Pointe, der i 1660'ernes slutning udførte flere af Pufendorfværkets illustrationer. Noget ansvar for stikkets tegnede forlæg har han imidlertid ikke: La Pointe arbejdede på bestilling af den svenske ingeniør-officer Erik Dahlberg, der allerede under krigen havde fået til opgave at indsamle kort og billeder til sin krigerkonges bedrifter. Omkring 1650 havde den da 25-årige Dahlberg stiftet bekendtskab med frankfurterforlæggeren Matthäus Merian den Yngre, som udgav en lang række topografiske og samtidshistoriske værker, fyldt med illustrationer. Af Merian lærte Dahlberg finesserne i den topografiske tegnekunst. Ved krigsudbruddet i 1657 opholdt han sig i Rom, hvor han var informator for et par unge adelige, men her fik han også selv et stort kunstnerisk udbytte. Kort sagt: Bedre mand kunne ikke være valgt til at skildre svenskekongens bedrifter.

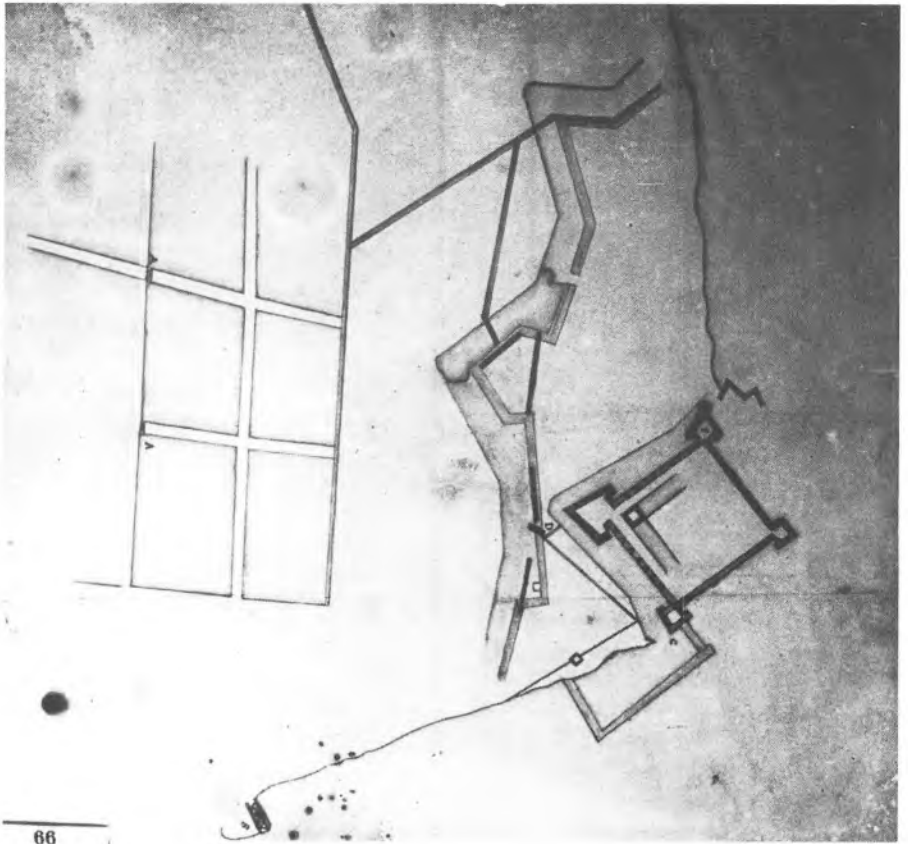
Støttet af den svenske rigsadmiral Karl Gustav Wrangel lykkedes det at indsamle en hel del materiale, som allerede i december 1658 bestod af 140 "abris", hvoraf dog kun en mindre del afbillede svenskekongens danske felttog. Men netop denne del af samlingen

blev væsentligt forøget i de følgende halvandet år, krigen varede.

Efter fredsslutningen i 1660 blev materialet suppleret og bearbejdet, idet det var hensigten at udgive dem hos Merian. Økonomiske vanskeligheder under Skånske Krig (1675-79) og problemer med at finde en egnet tekstforfatter fik bogprojektet til at trække ud. Forst i 1680'erne kom der gang i foretagendet igen, da det lykkedes at få den svensk-tyske jurist Samuel von Pufendorf til at skrive teksten, men da havde de første billeder til værket allerede været færdige i godt 20 år, bl.a. kortet over Helsingør.

Dahlbergs arbejdsproces var lang, og for flere af Pufendorfværkets plancher kan man i detaljer følge hans arbejde tilbage til forlægget. Det kan vi ikke med Helsingørskortet, som der ikke eksisterer egentlige forlæg til. I Krigsarkivet i Stockholm findes dog et beslægtet kort (i ikke mindre end tre eksemplarer) over de svenske batterier og de lobe-grave, som belejrerne om natten gravede hen mod Kronborg (øverst næste side). De er kun halvvejs, og kortet stammer således fra belejringens første tid. Det mangler også det bykort over Helsingør, som gør Pufendorfværkets planche så interessant. Gengivelsen kan være det ene af de to kort, Wrangel sendte til Karl Gustavs hovedkvarter i Utterslev og som omtales i hans breve til svenskekongen den 22. og 25. august.

Dahlberg fik en del af sit illustrationsmateriale fra danske kortsamlinger, som svenskerne beslaglagde under kri-

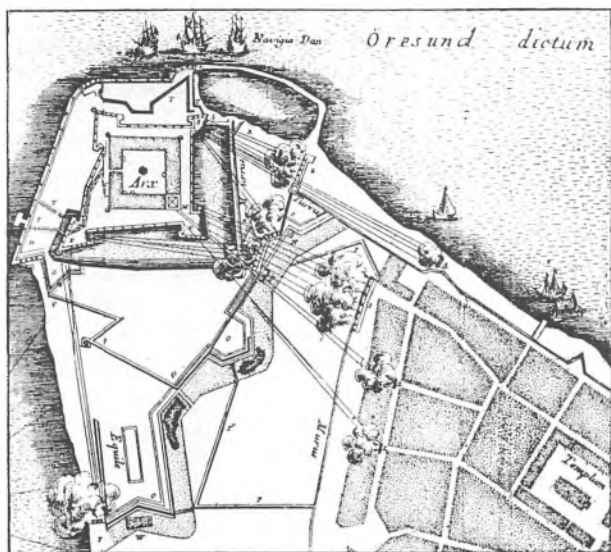

gen. Det man ikke havde billeder af, lod man tegne, og der er endda eksempler på, at man efter krigen indhentede oplysninger fra Danmark, som man fandt behov for til Krigshistorien. Det behøvede man ikke i forbindelse med den endelige udarbejdelse af Helsingør-planchen, for allerede i 1658 havde man sikret sig et kort over byen:

Ved Kronborgs erobring "overtog" svenskerne den danske ingeniør Oluf Steenwinckel. Han var ved Roskilde-freden i februar 1658 blevet trukket

Samtidigt kort over Kronborgs belejring 1658 med grundris af de karréer i Helsingør, der forsvandt i de følgende år. Krigsarkivet i Stockholm.

tilbage til København fra Kristianstad, hvor han havde været ingeniør i nogle år. Ved den lejlighed måtte han efterlade sine matematiske bøger og sine instrumenter bl.a. et astrolabium af messing, som han havde anvendt til sine opmålingsarbejder. De var af den nyindsatte svenske landshøvding ble-

Udsnit af La Pointes stik af Helsingør med Kronborgs belejring 1658. Kronborg betegnes som Arx og slottets hestestald som Equile. Helt til højre ses Sct. Olai Kirke betegnet Templum. Bemærk, at tegneren, stik imod det virkelige forhold, har rettet kirken ind i plan med gadelinierne. Helt pålideligt er bykortet altså ikke.

vet sendt til Erik Dahlberg, der i tiden mellem de to Karl Gustav Krige fungerede som overinspektør over de nyero-brede fæstninger.

Den 4. august 1658, altså få dage før svenskerne fredsbrud blev Oluf Steenwinckel sendt fra København til Kronborg for at bygge to hornværker omkring Kronborg efter planer af ingeniøren Gottfried Hoffmann. Det kom man næppe langt med inden svenskerne få dage senere, den 15. august, begyndte belejringen af fæstningen,

som for Oluf Steenwinckels vedkommende endte med en mere eller mindre tvungen svensk tjeneste efter Kronborgs fald den 6. september.

Oluf Steenwinckel har efterladt sig et brev til Erik Dahlberg, dateret den 9.10.1658, hvori han undskylder, at Dahlberg har måttet rykke to gange for et kort over Helsingør By. Det er nu færdigt, og

"udarbejdet med flid", som han udtrykker det.

Kortet var resultatet af en nyopmåling, foretaget med kæder og stokke, som han havde lånt af Dahlberg. De blev returneret sammen med kortet.

Afslutningsvis ytrede Steenwinckel ønske om en forbedring af sit traktement og om at måtte blive anbefalet Karl Gustav, så kan kunne komme i svensk tjeneste.

Svaret kender vi ikke, men Steenwinckel blev da brugt som ingeniør ved den nybefæstning af Kronborg, som blev sat i værk i marts-april det følgende år. Få måneder senere deltog Steenwinckel i den mislykkede danske sammensværgelse med henblik på at generobre Kronborg, hvor man opdagede hans dobbeltspil, og han blev efter grusom tortur henrettet den 18. juli 1659.

I sit brev til Dahlberg nævner Steenwinckel, at Karl Gustav Wrangel havde foretaget et par smårettelser i forhold til det "abris" af belejringen. Steenwinckel havde modtaget fra Dahlberg.

Om det tidligere omtalte kort fra belejringens første tid er identisk med det er uvist, men udelukket er det jo ikke, og de rettelser Karl Gustav Wrangel tilføjede Steenwinckels kort, kan jo netop have været et supplement, der ajourførte kortene, som jo er fra belejringens første tid.

Der kan næppe herske nogen tvivl om, at Dahlberg har skullet bruge kortet

over Helsingør til den planlagte krigshistorie. Hverken i Helsingør eller senere på Kronborg havde man kunnet finde et passende kort, og så har han fået Oluf Steenwinckel til at foretage den fornødne nyopmåling af byen.

Steenwinckels kort blev indlemmet i Dahlbergs samlinger, taget med til Sverige og i 1660'erne brugt ved udarbejdelsen af det endelige forlæg for La Pointes stik. Siden er selve Steenwinckels originalkort, der må betegnes som den ældst kendte opmåling af Helsingør, gået tabt. Men eftertiden er heller ikke dårligt tjent med Pufendorfværkets smukke kobberstik.

HAR DE LYST TIL AT VÆRE SKIBS- KLARERER, SKIBSPROVIAN- TERINGSHANDLER ELLER VAFFELBAGER?

Skibsklarerergaarden i Strandgade 91 har nu været delvis tilgængelig for publikum i snart 1 år og er blevet Helsingørs ny populære seværdighed med sin hyggelige skibsprovianteringsbutik og spændende interiører fra sundtoldstidens Helsingør. Imidlertid kan foretaget endnu ikke løbe rundt med lønnet arbejdskraft, hvorfor vi mangler frivillige, der har lyst til at være med til at drive Skibsklarerergaarden.

Vi afholder derfor et informationsmøde i Skibsklarerergaarden for interesserede fredag den 22. marts 1996 kl. 10.00. Man kan også ringe til projektets koordinator Ingrid Dora Jarnbjer (0046 42 18 09 82) eller til museumsinspektør Lars Bjørn Madsen, Helsingør Bymuseum (49 21 00 98) og få nærmere oplysninger.

Damernes Magasin

-og lidt til i Helsingør 1606

af Lone Hvass

I 1500 og 1600 årene holdt man ikke auktion over dødsboer, man vurderede de efterlattes ejendomme og ejendele og foretog en deling af tingene. Den 2. dec. 1606 begyndte vurderingsmændene det store arbejde med at gennemgå den afdøde Anne Dirik Pipers efterladte gods. Det var ikke noget almindeligt bo, som her skulle gøres op. I alt var vurderingsmændene igang fra 2. december - 6 december og de afsluttede først deres arbejde, den 21. januar 1607. Anne Dirik var nemlig en af Helsingørs mange krambodshandlere.

Ved en krambodshandel på den tid forstod man forskellige kategorier. Kramboden kunne være en del af de store købmænds varcudbud, med alt lige fra klæde, til større forråd af hamp, hor, salt, stangjern, tjære, smør, korn, boghvede, vin og mjød, rhinskvin og brændevin m.m.

Men det kunne også være en udpræget klædes-, mode og pyntebod som Anne Diriks og dertil et godt lager af isenkram. Desværre ved vi ikke hvor i Helsingør hun har boet. Muligvis kan det have været i en af byens sidegader.

Anna Dirik Pipers hjem

Fra den 19. - 21. januar 1607 opgøres hendes eget bohav. Selv om hun

skyldte 603 daler bort har der været mange værdier. Eksempelvis for 63 daler solv og tin, messing, kobber for 48 Daler. Ud af godsets art er det omtrent muligt at møblere hendes hjem. Hun har boet til leje således som de fleste butiksindehavere har gjort det. Fortil i huset mod gaden var hendes bod eller butik. Bagtil var stegerset eller kokkenet og stuen. Noget af det højest vurderede i de fleste hjem på den tid var jernkakkellovnen, også her hos Anne. Ovnens har formodentlig haft grønne kakler, og inderst haft jernplader, som de fleste brugte dem i Helsingør.

Det største bord i stuen har været en dobbelt egeskive - et ovalt klapbord, men dertil kommer endnu en egeskive samt to mindre borde af fyrretræ. Hun har sovet i en egeseng, som nok har været udskåren og haft himmel over (selv om det ikke nævnes), desuden havde hun en Danziger egeseng og Danziger kiste (det er meget almindeligt at byens borgere har importeret

mobler). Langs vægge og under vinduer stod de mange slagbænke, andre slags bænke, dækket af rigelige federhynder (olmerdug mm.) og så endelig en mere mondæn stol. Et egeskab vurderes meget højt, måske nærmest en tresur, en skabstype, som i sin fornemme udgave, kun findes i de rige hjem. Farverigt har det været, for mange mobler har været røde og grønne, meget var dog også umalet. Endelig havde Anne et jernbundet skrin, nok til sine penge, smykker m.m. Ud over en gæld på 603 daler havde hun i rede penge 3 gl. Rosenobler (den engelske guldmont, der vurderes til 11 Rigsdaler) 2 Hollandske Guldgylden, 397 Rigsdaler og 50 Sletdaler.

I kælderen under butikken stod der fade med Osmundjern (dvs. jern i klumper) beg, tjære, og 8 hellebarder, samt en stormhat, 74 lange spidseser, og nogle hjortetakker. Og så var der varelageret i selve **kramboden**: Som klædeshandler har Anne handlet med en utrolig mængde af klædestoffer, i de mest forskellige vævninger, fløjelstoffer, damask, silke, bomuld, et sandt væld af stoffer fra forskellige fabriker, Kaffa (fløjelstof), bombassin (kipret linned) uopskåren Saien (fint uldstof), uldent klæde fra Kampen-Holland, sort gemen Atlask, sort gåseojekipret silke, silke Kamelot (til sorte tætvævede trøjer) rødt og gult silkestof fra Sindal, samt askefarvet silke, samme steds fra (vatteret), alle slags groft stift stof, sardug dvs. halvuldent stof, Atlask, stykker af askefarvet Dvælg og Damask, sort gåseojekipper, sort Borat

(uldstof) for blot at nævne nogle af de forskellige artede stoffer, hun har haft.

Ud over egentlig klæde havde Annes butik en guds velsignelse af div. vedhæng, snore, sløjfer, bændler, bånd, frynser, border, kniplinger, tråd, posementsnøre, silkeremme, takkede snore, uldent garn, uægte guldpossement, sorte silkebånd og sælskindsvedhæng, hvide kniplinger, uægte guldkniplinger.

Og så kunne man købe "gemen" strikkede strømper, og leidiske (fra Leiden) strikkede strømper, røde og gule børnestrømper, samt hoscåbånd. Bornesko og engelske handsker, snoreremme, livgørdeler af læder og sælskind (til korssetter), maller, sorte lister. (en slags kantbånd) Der var blå hatte, stafferede hatte (dvs. pyntede) stafferede bondehatter, stafferede hatte med fløjel, samt ustafferede hatte. Godt 30.000 knappenåle i breve af 1000. De små nåle har haft en meget stor betydning i datidens dragter, (det ved vi også fra nogle af museets udgravninger i byen, hvor et helt nålemager værksted blev fundet ved Hovedvagtstræde). Syskrin, syhynder, skrin, rokkesnore, messingnagler, fingerbøl, skræddersakse, hægter, hængsler, spænder, skrin med knapper, hængelåse, og messingkroge.

Alt til den geshæftige madamme eller ihvertfald til hendes syerske. Ekstra udstyr i form af mange malede æsker, glarøjne (briller), kurveflasker, store syle, 1 **duzin tobakspiber**, øreskeer af ben, spækkenåle, hovedborster, sorte sten, malede breve, time-

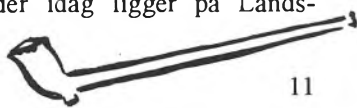
glas, krus, lygter, terninger, blækhorn, vokslys, skrivetavler, et brætspil, kardus papirbeskytter, små save, nogle markmus, kransøgen (kranssekage- et brækmiddel), kønrog, peber, bossesten, og til møbeludstyr: uldne frynser til sengeomhæng.

Og så alt det egentlige isenkram: Snøreremme, små spejle, bonderspejle (særlig store ?) klædeskoste, bornepiber (til presning af pibekraver), lysestager, engelske og hollandske knive, huggejern, kobberhaner. Et meget stort varelager havde hun i div. våben til hjemmets forsvar (sikkert ikke uvæsentligt på den tid) skotske pistoler, Bimse-knive dvs. knive fra Bøhmen, stodkårde, Pundert (dolke) og klinger til dolke og knive, værger (en slags våben) og skeder. Endvidere skomagerknive, barbertænger, tappebor, og klædeskoste, messingtrisser, ben og træskeer. Messingklokker, messingmørtter, elefantben (elfenben) og jern til at stikke under hestehove, samt sorte sporer.

Til køkkenet (stegerset) kunne hun tilbyde skummeskeer, blikslag, syle, smørsøger, tjære, hamp og hør, mønje, arsenik, kanariefrø, blyglid, salpeter, hornlim, glasflasker, vandsprøjter, gråt papir, blækpulver, glasknapper, mundharper, hængende søkompass, små kompass, raspirer med fløjels balge (raspe) hvid sæbe, brisselholt (Brasilietræ), allun, stivelse, spanskrodt.

Efter at vurderingsmændene således havde endt deres omhyggelige arbejde, og overladt os de nøgne tal og oprem-sninger, kan vi næsten se Anne selv for

os. Særdeles vel påklædt har hun været, ellers havde det jo også været en dårlig reklame for butikken. Hendes gangklæder var ligeså værdifulde, som slotsskriverens på Kronborg. Men hendes hjem var ikke rigt, det var til gengæld solidt udrustet, med de mange bænke, kister og skabe med hynder og dyner. Konservativ har hun måske også været, for et "papistisk" kontrafej har hængt på væggen - lidt hang til den gamle katolske tro, har hun haft. Men pudsig er det, at Annes krambod, uden at nogen har reflekteret over det, faktisk er gået over i den danske kulturhistorie. Selv er hun aldrig nævnt, for slet ikke at tale om det store varelager, hun efterlod sig - derimod omtales gang på gang i historiske oversigtsværker en bestemt, men unægtelig meget lille bitte del af krambodens varelager, nemlig de 12 dusin tobakspiber. Disse hvide lerpiber er de første, som nævnes i Danmark om tobaksoverhovedet. Pudsigt nok, at vi skulle finde tobakspiber netop hos en kvinde, men selvfølgelig helt naturligt nok i en krambod. Hvorfra piberne kom, ved vi ikke, de kan have været engelske, hvilket nok er det mest sandsynlige. Anne har ikke selv røget, for tobak har her i 1600 årenes begyndelse været en meget dyr affære, og det at kvinder røg, blev aldrig akcepteret. Det vil blive spændende at dykke videre ned i historiens kilder for om muligt at lære mere om Anne Dirk Piper eller Dirch Pippet som hendes navn er rettet til i skiftet, der idag ligger på Landsarkivet.

Carlo Kartoffelmos og Karaffelmorderen

Helsingør Kommunes Museer indsamler historier bag øgenavnene.

Øgenavne er et velkendt historisk fænomen. Konge og kejser, borger og bonde, adelsmand og præst har således fået tillagt øgenavne. Ingen har kunnet vide sig sikker. Øge- eller tilnavnet er på en eller anden måde historisk beskrivende. Betydningen kan veksle tid efter anden og alt efter hvem, der står bag navngivningen. Fælles for alle øge- og tilnavne er imidlertid, at de siger en hel del mere om bærerens person end det navn, der står opført i kirkebogen.

Mængden af øgenavne og deres mangfoldighed afspejler en utrolig fantasi og iderigdom. Dette fornemmes i alle tilfælde tydeligt, når man bladrer i den fortegnelse over øgenavne og deres ejermænd, der er beroende på Helsingør Bymuseum. I mange tilfælde er det imidlertid kun øgenavnet som endnu erindres - hvad vedkommende egentlig hed eller historien bag tilnavnet er ofte helt eller delvis glemt. Mange baggrundshistorier vil endnu kunne fortælles, og dermed indsamles

og der- med overleveres til eftertiden. Selvfølgelig med behørig respekt for at øgenavne nu engang er noget, der hæftes på mennesker, og med den diskretion der helt naturligt må følge heraf.

Helsingør Kommunes Museer vil på denne baggrund hermed gerne henlede opmærksomheden på, at museerne indsamler de respektive historier bag såvel nye som gamle øgenavne, og er i denne forbindelse interesseret i at høre fra alle, der måtte kende forklaringen bag et eller flere øgenavne. Og som altid vil personlige oplysninger kunne båndlægges i op til 75 år.

Generalforsamling

Den 19. marts 1996 kl. 19.30

afholder Helsingør Museumsforening generalforsamling i Karmeliterklosteret (vestfløjen) hvor museumsinspektør Lone Hvass vil fortælle om kulturlandskabet.